

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theoni Episcopo. 121.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

pietissimum opificem referre. Hæc enim non animantium in sui cōseruatione providentiam declarant (liquidem eorum natura imaginatione, non ratione utitur) verum naturam eam, quæ anima regit ac moderatur. Etenim animalia ingenio ac mente nihil efficiunt: at natura illa variorum generum effectrix cuique animanti ad ea, quæ ipsi vitilia sunt, numeris omnibus absolunda impetus atque appetitiones inferit.

Aufonio Correctori. 120.

Ad eorum, qui paupertate, vel alicuius potentia premuntur, deprecationes, apertas aures habe, vir admirande: per lenitatem ac facilitatem, iis etiam, qui tardius locuti sint, ad loquendi viam ducem te præbens. Contra ad maledicorum & calūniatorum fictos sermones easdem clausas atque iniurias custodi, eorū ad improbè loquendum impetum per toruū atque horredum aspectum coercens ac reprimens.

Ecl. 7.

Theoni Episcopo. 121.

Zosimum & Palladium, Maronem item & Eustathium, aliōsque, quos enumerasti, qui pietatem ita eiuraverunt, atque sacerdotij dignitatem contumeliis affecerunt, non tam accusarim, quàm Eusebium qui omnibus istis causam præbuit. Nam nisi ipse illis sacerdotium, ut ais, vendidisset, in tantum scelus illi haudquaquam sese deuoluissent. Nam etiam si prius quoque, quàm in sacrosanctum ordinē cooperarentur, flagitiosissimi ac sceleratissimi essent: tamen non idem est laicum peccare quod sacerdotem, idque ex lege perspicuè constat, Tantum enim ea pro Sacerdote peccante sacrificium offerri præcipit, quantum pro vniuersa plebe. Quod si par non esset peccatum, idem utique sacrificium minimè indixisset. Maius porro peccatum efficitur, non ob naturam, sed ob perpetrantis dignitatem. Nam qui id sibi sumpsit, ut aliorū mores componat ac moderetur, si ipse labatur, maius ob dignitatis

Lenit. 4.

μα. ταῦτα γὰρ ἐμφάνει, ὅτι τὴν τῆς ζώων τῆς οἰκίας διαμονῆς πρῶτον ἀποφαστικὴ γὰρ ἔστιν αὐτῆς ἡ φύσις, & λογική. ἀλλὰ τῆς τὰ ἄλλα διοικουμένης φύσεως, τὰ μὲν γὰρ οὐδὲν ἐργάζεται διανοία. ἡ δὲ ποιικίλων ἔσται γενῶν δημιουργός, τὰς ὁρμὰς ἐκείτω ἐνδίδωσιν εἰς τὴν τῆς συντελουμένων ἐκπλήξασιν.

Αὐσονία κορρίκτορι. ρκ.

Πρὸς μὲν τὰς ἰκεσίας τῆς ὑπὸ πείνης ἢ δυναστείας πολιορκουμένων, ἀκαταπεπλημύνας ἔχε καὶ ἱππιλάτης, ὃ θαυμάσιε, τὰς ἀκοὰς, διὰ τῆς ἡμερότητος, καὶ τὸς βραδύτερον φερόμενος ὀδηγῶν ἔπι τὴν τῶ λέγειν ὁδόν. πρὸς δὲ τὰς τῆς χακηγῶν καὶ συκοφαντῆς λογοποιίας, κεκλεισμένης ταύτης καὶ ἀβάτους διὰ φύλαξτε, διὰ βλοσυροῦ ἐλέμματος ἀνατέλλον αὐτῆς τὴν ἔπι τὰ χεῖρονα λέγειν ὁρμήν.

Θεῶν ἑπισκόπῳ. ρκα.

Οὐ Ζώσιμον καὶ Παλλάδιον, Μάρμα καὶ Εὐστάθιον, καὶ τὸς ἄλλους, ὅς κατηνθίωσω, ποσούτοι ἀνέγωγε ἀπιστοσίμην, ἕτως ἐξοργισαμένους τὴν εὐσέβειαν, καὶ εἰς τὴν ἱερωσύνην ἐξυβείσαντες, ὡς Εὐσέβιον, τὸν τύποις ἅπασιν τὴν αἰτίαν δεδωκότα. εἰ γὰρ μὴ αὐτὸς αὐτοῖς πέπεσκεν, ὡς φησὶ, τὴν ἱερωσύνην, οὐκ ἂν ἐκείνοι εἰς ποσούτων ἐξέκειλαν κακίαν. εἰ γὰρ καὶ κακίαι ἦσαν πρὸ τῆς χηροτομίας, ἀλλ' οὐ τῶν τὸν βῆσι, λαϊκὸν ἀμαρτάνειν καὶ ἱερέα, καὶ δῆλον ἐκ τῶ νόμου. ποσούτων γὰρ πρῶτα πειθισαὶ ἀνάγεσθαι ὑπὸ τῶ ἀμαρταντος ἱερέως, ὅσῃ ὑπὸ πάντος τῶ λαῶ. εἰ δὲ μὴ ἦν ἀντιρρόπος ἡ ἀμαρτία, οὐκ ἂν τὴν αὐτὴν ἱερωσύνην ἀνάγεσθαι ἐθέσασσε. μείζων δὲ γίνεσθαι, ἢ τῆ φύσις, ἀλλὰ τῆ ἀξία τῶ θεῶντος. ὁ γὰρ τοὺς ἄλλους ἐνδιδῶσιν εἰπαισῆσεν, μείζων δὲ τῆς ἀξίας ἀποφαίνῃ το πλαιίσμα. εἰ τοίνυν ὁ δοὺς τὸ πῆμα τῆς φυτῆς

φύτῳ ἀπόδος, εἰκότως καὶ Εὐσέβιος
πλείον ἑκείνων ἠρηνοδοταίαν ἂν εἶναι δι-
χῆρος.

Λαμπητίῳ ἑπισκόπῳ. ρκβ.

Ἀποδέχουμαι μὲν σου τὸν θάσον ζήλον,
ὅτι πλείον ἱερωσύνην ὑβελίζομένην ὑπὸ
Εὐσεβίου τῆ κατ' ἀντίφρασιν τῆς εὐ-
σεβείας ἕως ἑαυτὸν κεκληνός, θεώ-
μενος ἀθανάτην. ἔξ ὧν γὰρ ἱερωσύνης
ἀνάξιος ὢν, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς ταύτην
εἰσεκόμασεν, ἐκ τῶν καὶ τοῖς ἑπιτυ-
χοῦσιν αὐτῶν νέμει, εὐωνοῦν καὶ πεπα-
τημένον φάσμα, πλείον θείαν λειτουργί-
αν ἢ γέμενος. ἀλλ' ἐπειδὴ τῶ θεῷ καὶ
ἀδελφῶ τῶν ἀντικεικλήτων, τῶν νυκ-
τῶν μακροθυμοῦσι, ἵν' εἰς μετάνοιαν
τοῦς πᾶσινας ἀγάγη, ἕσπερον δὲ οὐκ
οἶσσι τὰ γινόμενα, ἀλλ' ἀφορήτως
οὐλοῦσι τὰς κολάσεις. ἑαυτῶν ἑπι-
μελόμενοι τὰς ἡσυχίας ἀγαθῶν. εἰ μὲν
γὰρ ἦν τι ἐκ τῆ παρησιασασαίαν κέρ-
δος, εἰδέναι ἂν παρεχώρησα, καὶ τοὶ διὰ
τοῦτο πολλάκις ἑπιβουλεύεις. ἀλλ' ἐ-
πειδὴ σιγῆς ὁ χεῖρος, ἀναμεινόμενον τὸ
κλειπὸν.

Μάρωνι. ρκγ.

Μὴ τῶ συγνώμης τυχεῖν προσδο-
χῆν, ἀλλ' ἀπαντὲς πλημμελέει, ἀλλὰ τῶ
μὴ πλημμελεῖν πλείον ἀσφάλεια ποιεί-
σθαι. πολλοὶ γὰρ τῆ προσδοκίᾳ τῆς
συγνώμης, πολλὰ δράσαντες, τῆς συ-
γνώμης διήμαρτον, μήτε γνωσιμαχί-
σαντες, μήτε συζητῶντες.

Μαρτινιανῶ, Ζωσίμου, Μάρωνι,
Εὐσταθίου. ρκδ.

Ἐπειδὴ ὁ θεαπέσιος Παῦλος, τὸ σκεῦος
τῆς ἐκλογῆς, ὁ τῶν τῶ Χριστῶ νοημά-
των ταμίας, ὁ γῆν καὶ θάλασσαν ῥυθμί-
σας, ὁ βαρβάρους φιλοσοφῆν ἀναπέ-
σας, Ἑλλήνων χεῖρας ἀπεφῆνατο εἶναι
τοῦς τῶν πέλας ὀλιγοροῦντας φήσας,
εἰ δὲ πῶς τῶν ἰδίῳν, καὶ μάλα τῶν

fuæ gradum peccatum reddit. Quocirca
si is qui semen dedit, stirpium causa est,
meritò quoque Eusebium maioribus lu-
ctibus ac lamentis, quàm illos prosequi
conuenit.

Lampetio Episcopo. 122.

Diuinum quidem tuum zelum probo,
qui sacerdotij dignitatem ab Eusebio (qui
per antiphrasim à pietate sibi nomen im-
posuit) contumelia affici perspiciebat, indi-
gneris ac stomacheris. Nam quia cùm sa-
cerdotio indignus esset, nescio quo pacto
in illud irrupit: hinc fit, ut quibusuis etiam
illud tribuat, vilem scilicet ac protritam
quandam rem diuinum ministerium exi-
stimans. Verùm quoniam hæc ad diuinũ
& incorruptum iudicem spectant, qui
nunc quidem animi æquitate ac lenitate
utitur, ut peccantes ad pœnitentiam ad-
ducatur, postea autem ea, quæ sunt minimè
feret, verùm intolerandos cruciatus con-
stituet, nostros ipsi animos curantes que-
rem agamus. Nam si quis fructus ex re-
prehendēdi libertate oriretur, nemini ipse
hac in re cessissem, etiam si ob eam causam
insidiis perfæpe appetitus. Verùm cùm
hoc tempus silentium postulet, iudicem
expectemus.

Maroni. 123.

Ne consequendæ veniæ spe atque expe-
ctatione perpetuò pecca, verùm à peccato
abstinendo securitatem tibi cõpara. Mul-
ti enim veniæ spe multis sceleribus admis-
sis veniã minimè assecuti sunt: ut qui nec
ad meliorem frugem se receperint, nec
etiam veniam impetrarint.

Martiniano, Zosimo, Maroni,
Eustathio. 124.

Quandoquidem Paulus, vas inquam
illud electionis, ille Christi censuum pro-
mus condus, qui terram ac mare compo-
suit, qui barbaros ad philosophicum vitæ
genus amplectendum adduxit, Gentilibus
deteriores eos esse pronunciauit, qui pro-
ximos negligunt, his verbis utens, Si quis
1. Tim. 5.

X ij